

## Arrest

nr. 189 839 van 18 juli 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 30 januari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 januari 2017 eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Aan de Heer:

Naam: H.(...)

Voornaam: A.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Albanië

Gekend in de gevangenis als: H.(...), A.(...), geboren op (...), onderdaan van Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald moet hij het grondgebied verlaten en wordt hij gerepatrieerd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België en een opschorting van dit inreisverbod te vragen.

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04/06/2016 voor deelname aan bendevoorming-plegen van wanbedrijven; diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04/06/2016 voor deelname aan bendevoorming-plegen van wanbedrijven; diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft in zijn formulier hoorrecht van 23/09/2016 verklaard geen familieleden in België te hebben. Het artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)”

1.3. Verzoeker werd op 6 februari 2017 gerepatrieerd naar Tirana, Albanië.

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij *in fine* van haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van zijn synthesememorie werpt verzoeker de schending op van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

(hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

*“(…)*

*II.1. Enig Middel:*

*“(…)*

*II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

*“(…)*

*II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.*

*Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.*

*Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.*

*In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.*

*II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.*

*In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt het aanhoudingsmandaat van verzoekende partij aan als verantwoording van het inreisverbod van 3 jaar:*

*“(…)*

*Verzoekende partij ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.*

*Zo “vergeet” verwerende partij erbij te melden het aanhoudingsmandaat opgeheven werd dd. 26 januari 2017 en dat de onderzoeksrechter geen gevaar op (een nieuwe) schending van de openbare orde zag in het vrijlaten van verzoekende partij. Zo werden door de onderzoeksrechter enkele voorwaarden opgelegd waaraan verzoekende partij zich moest houden alvorens kon worden over gegaan tot de opheffing van het aanhoudingsmandaat.*

*‘OM DEZE REDENEN:*

*HEFFEN bij toepassing van art- 25 §2 en 3 van de Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis liet tegen voornoemde in verdenking gestelde verleend bevel tot aanhouding, tenuitvoergelegd dd. 04/06/2016, OP,*

*STELLEN, bij toepassing van artikel 35 .§ 1-2-3 van de Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis voormelde in verdenking gestelde in vrijheid onder de hierna volgende voorwaarden, en namelijk:*

- 1. Van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegend*
- 2. Woonstkeuze doen bij zijn raadsman Mr. N.(...) L.(...), advocaat met kantoor te (...), (...).*
- 3. Bij alle proceshandelingen te verschijnen, zodra zulks van hem gevorderd wordt.*
- 4. Persoonlijk aanwezig zijn op de zitting van de gebeurlijke correctionele zitting.*
- 5. Voorafgaandelijke betaling van een borgsom ten bedrage van vijfduizend euro (5000,00 EUR) te storten op rekening van de Ontvanger van de Deposito- en Consignatiekas, te 1000 Brussel, Kunstlaan 30 (IBAN: BE58 6792 0030 3279- BIC: PCHQ BEBB), waarvan het bewijs zal dienen voorgelegd te worden aan het ambt van de Procureur-des Konings te Veurne.’*

*Voorwaarden aan dewelke verzoekende partij stuk voor stuk voldeed...*

*Verwerende partij acht zich duidelijk slimmer dan de rechterlijke macht en meent het inreisverbod te kunnen opleggen wegens gevaar voor schending van de openbare orde, daar waar de rechter hier anders over oordeelde.*

*Door de beslissing van verwerende partij kan verzoekende partij zich niet aan de opgelegde voorwaarden voldoen en is zij haar borgsom kwijt...*

*Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoekende partij tot op heden niet veroordeeld werd voor enig misdrijf! Dit lijkt echter van geen belang voor verwerende partij. Zij stelt immers dat een VERMOEDEN van een mogelijke veroordeling het inreisverbod zou verantwoorden:*

*Verwerende partij verliest klaarblijkelijk het vermoeden van onschuld uit het oog bij het nemen van dergelijke zwaarwichtige maatregelen.*

*Maar er is meer, door het nemen van deze beslissing, maakt verwerende partij verzoekende partij onmogelijk om de opgelegde voorwaarden na te komen, zijnde:*

*‘3. Bij alle proceshandelingen te verschijnen, zodra zulks van hem gevorderd wordt.*

4. *Persoonlijk aanwezig zijn op de zitting van de gebeurlijke correctionele zitting'*

*Verwerende partij ontnemt zo verzoekende partij haar recht op een eerlijk proces (op basis van het vermoeden van onschuld en naleving van de opgelegde voorwaarden...).*

*In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman, doch beschikking van de Onderzoeksrechter vermeldt duidelijk dat zij persoonlijk aanwezig dient te zijn op de zitting van de gebeurlijke correctionele zitting.*

*Opnieuw blijkt aldus de minachting van de verwerende partij voor de rechterlijke macht in ons land.*

*In die zin maakt de bestreden beslissing bovendien geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.*

*Door bovendien louter het aanhoudingsmandaat te vermelden, zonder verder rekening te houden met de opheffing ervan, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.*

*Het is bovendien onduidelijk waarom de verwerende partij de openbare orde zou moeten handhaven, wanneer het duidelijk is dat dit aspect reeds actief gecontroleerd wordt door de rechterlijke macht (in casu de Onderzoeksrechter).*

*II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.*

*Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.*

*Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.*

*De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.*

*De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar, wordt geenszins verduidelijkt.*

*De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat zij niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt.*

*Nochtans wordt er nergens in de wet een minimumduur bepaald.*

*Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.*

*Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook correct te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.*

*II.1.5. Bovendien stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij voor het bijwonen van de correctionele zitting een "opschorting" van het inreisverbod zou kunnen vragen.*

*Het is echter onduidelijk op welke grond dit zou kunnen. Artikel 74/12 Vreemdelingenwet voorziet enkel dat dit kan omwille van humanitaire redenen.*

*Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod verstreken is, dan zou dit kunnen omwille van studie of professionele redenen. Het is betwifelbaar of het aanwezig moeten zijn op een correctioneel proces een "humanitair motief" vormt. De verwerende partij bevestigt dit evenmin in haar nota met opmerkingen.*

*II.1.6. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 6 EVRM.*

*(...)"*

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen

dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

*“§ 1*

*De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*  
*(...)”*

3.6. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 30 januari 2017 (zie punt 1.1.) gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat “(...) *voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...)*.” Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris aldus het bevel van 30 januari 2017 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

3.7. In weerwil van verzoekers beweringen, die niet betwist dat er bij het bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, bestaat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel wel degelijk een verplichting om een inreisverbod op te leggen en betreft het dus geen “(...) *wettelijke mogelijkheid (...)*”.

3.8. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat nergens uit blijkt waarom hem een inreisverbod van drie jaar zou worden opgelegd. Naast het vermelden van de toepasselijke wettelijke bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, “(...) *verduidelijkt (...)*” de gemachtigde van de staatssecretaris immers het volgende: “(...) *Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 04/06/2016 voor deelname aan bendevoorming-plegen van wanbedrijven; diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. (...)*” Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar als de wettelijke norm zou beschouwen. Een dergelijke praktijk kan in ieder geval niet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat de bestreden beslissing een inreisverbod voor drie jaar omvat.

3.9. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd volgens verzoeker door de gemachtigde van de staatssecretaris ‘vergeten’ dat het aanhoudingsbevel werd opgeheven middels een beschikking van de onderzoeksrechter van 26 januari 2017 en dat hij aan een regime van vrijheid onder voorwaarden werd onderworpen zoals bedoeld in artikel 35 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis (hierna: de voorlopige hechteniswet). Verzoeker citeert de beschikking van de onderzoeksrechter in zijn synthesesmemorie en leidt uit deze ‘specifieke omstandigheid’ af dat de onderzoeksrechter geen gevaar zag voor een nieuwe schending van de openbare orde.

3.10. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris al dan niet op de hoogte was van de beschikking van de onderzoeksrechter, die enkele dagen voor de bestreden beslissing werd getroffen, merkt de Raad op dat hij er niet toe gehouden is om hiermee rekening te houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Nergens in de vreemdelingenwet is voorgeschreven dat een

beschikking van de onderzoeksrechter voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet indien aan de toepassingsvoorwaarden van het laatstgenoemde wetsartikel is voldaan.

3.11. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat het opleggen van de maatregel 'vrijheid onder voorwaarden' op grond van artikel 35 van de voorlopige hechteniswet een alternatief vormt voor de vrijheidsberoving, maar dat dit niet betekent er in zijn hoofd geen gevaar meer zou bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde. Artikel 35 van de voorlopige hechteniswet bepaalt immers dat de 'vrijheid onder voorwaarden' enkel mogelijk is *"in de gevallen waarin voorlopige hechtenis kan worden bevolen of gehandhaafd onder de in artikel 16, § 1, bepaalde voorwaarden"*, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van *"volstreckte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid"* en dat de maatregel enkel kan worden opgelegd bij recidive-, vlucht-, verduisterings- of collusiegevaar. De stelling van verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris anders zou oordelen dan de onderzoeksrechter door in de bestreden beslissing te overwegen dat verzoeker *"geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden"*, kan dus hoegenaamd niet worden gevolgd.

3.12. Waar verzoeker beweert dat hij zich door toedoen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris niet aan de voorwaarden uit de beschikking van de onderzoeksrechter kan houden, merkt de Raad op dat hij dit niet concreet aannemelijk maakt. Zo toont verzoeker niet aan dat reeds van hem werd gevorderd dat hij bij een proceshandeling verschijnt, noch dat er een correctionele zitting van de rechtbank zou zijn vastgelegd waarop hij persoonlijk aanwezig moet zijn. Bovendien wijst de Raad op de mogelijkheid om de opschorting van het inreisverbod te vragen op grond van artikel 74/12, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet om op die manier te verschijnen in het kader van een proceshandeling of persoonlijk aanwezig te zijn wanneer zijn strafzaak wordt behandeld. Waar verzoeker twijfelt of hij op grond van voormelde wetsbepaling opschorting zal kunnen verkrijgen, wijst de Raad er op dat deze mogelijkheid uitdrukkelijk wordt opgenomen in de bestreden beslissing: *"(...) Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België en een opschorting van dit inreisverbod te vragen. (...)"*. Uit de stelling van de verwerende partij uit haar nota met opmerkingen dat verzoeker zich desgevallend kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris een minachting zou koesteren voor de rechterlijke macht in ons land.

3.13. In zoverre verzoeker meent dat het aan hem opgelegde inreisverbod het in artikel 6 van het EVRM vervatte recht op een eerlijk proces schendt, kan hij niet worden gevolgd. Het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, impliceert niet dat hij in zijn strafzaak geen recht zou hebben op een eerlijke en openbare behandeling binnen een redelijke termijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht.

3.14. Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde vermoeden van onschuld merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit kan komen dat verzoekers aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Hij ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van de vaststelling dat betrokkene werd aangehouden voor bepaalde feiten, met name deelname aan bendevoering, plegen van wanbedrijven, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels - die door verzoeker niet worden ontkend - te oordelen dat betrokkene de openbare orde kan schaden en een inreisverbod op te leggen voor de maximale duur van drie jaar.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 6 van het EVRM of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN